

[Helge Adam Møller]

sorgssvigt indimellem i de enkelte familier, og det prøver man så at tilgodese. Når vi kan ratificere konventionen stort set uden undtagelser – der er den lille enkelte undtagelse i artikel 40 – hænger det jo sammen med, at vi ikke har nogen problemer.

Derfor er det da rigtigt, som hr. Ole Espersen fremhæver, at det eneste, man gør opmærksom på at man kræver eller mener vi bliver nødt til at ændre, det er dette cirkulære om skoleblade. Men det fortæller vel i og for sig mere om forholdene i Danmark, end det fortæller om FN's konvention.

Jeg synes, vi skal glæde os over, at vi og andre lande ratificerer konventionen. Så har vi også en mulighed for i større omfang end nu at yde, skal vi sige et tryk eller en påvirkning på de lande og de nationer, hvor børn har forhold, som er himmelråbende uretfærdige og uacceptable ud fra alle normer og forhold; og dem findes der mange af.

Afslutningsvis skal jeg sige, at vi er helt enige i Det Konservative Folkeparti i, at vi ikke bør ratificere artikel 40, stk. 2, (b), (v) – det er det, der står i forslaget – fordi det er den bestemmelse, der siger, at et barn skulle have adgang til under alle omstændigheder, hvis det bliver dømt ved en ret, at anke afgørelsen. Der har Danmark et system, som gælder for både børn og voksne, nemlig vores nævningsystem, idet vi ved særlige sagsformer, særlige domstolsbehandlinger, bruger nævningsystemet, og nævnings afgørelse vedrørende skyldsspørgsmålet er jo inappellabel.

Det synes vi er en så vigtig og så rigtig retssikkerhed, det, at det er lægmænd, der indimellem foretager denne domsforhandling, at vi ikke ønsker at ændre det.

Vi kan derfor med denne ene undtagelse, som også regeringen gør, tilslutte os og håbe, at forslaget får en hurtig behandling. Vi er selvfølgelig villige til at se på de eksempler, som hr. Ole Espersen nævnte, under behandlingen i Retsudvalget.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg synes, at hr. Helge Adam Møllers store tilfredshed med forholdene i Danmark, som de er, alt i alt er lidt foruroligere. Jeg bemærkede en tydelig forskel i hr. Ole Espersens og hr. Helge Adam Møllers indlæg. Hr. Ole Espersen lag-

de op til, at vi nu skulle i gang med et stykke arbejde for at kigge alt igennem herhjemme for at se, om vi virkelig overholder intentionerne, og så konstaterede hr. Helge Adam Møller, at herhjemme var heldigvis alt godt.

Det, at vi kan få enighed om, at vi er i stand til at ratificere konventionen, betyder, at lovene er i orden, men om vi i et og alt administrerer lovene efter intentionerne i konventionen, og om alle love er sådan, at de ikke kan gøres bedre for at leve op til konventionens intentioner, det vil jeg gerne sætte et stort spørgsmålstegn ved.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg synes, at hr. Helge Adam Møller – måske uforvarende – kom til meget godt at illustrere den ånd, der har præget det arbejde, der er gået forud for denne folketingsbeslutnings udarbejdelse: alt står godt til, og så er der faktisk ikke rigtig grund til at gøre noget.

Det må være skuffende for de mange mennesker, jeg nævnte før, de mange organisationer, der i mange år her og andre steder, men også i Danmark altså, har arbejdet på at få denne konvention gennemført og opfyldt. Det må være skuffende for dem at høre, at konventionen vil betyde »utrolig lidt for danske børn« – sådan faldt ordene.

Jeg vil gerne sige, at det, vi kan bruge konventionen til – og det kan vi, som hr. Helge Adam Møller sagde – bl.a. er at øve tryk på andre lande, der behandler børnene dårligt. Men jeg tror, hr. Helge Adam Møller er enig med mig i, at hvis vi siger, at børn og voksne godt må fængsles sammen, så kan vi ikke over for noget andet land protestere, hvis man dér i flæng fængsler børn og voksne; så kan vi ikke protestere, for når vi selv siger, at sådan kan konventionen forstås, så må de andre selvfølgelig også kunne det.

Så vil jeg også gerne spørge hr. Helge Adam Møller: Når nu det bliver sagt, at alting står godt til, hvilke rettigheder får danske børn så efter denne konvention, når den er ratificeret og opfyldt, som de ikke havde før? Får danske børn f.eks. – således som det klart fremgår af konventionen at de skal have – ret til et privatliv? Får danske børn denne ret, eller er det stadig sådan, at de ikke har nogen som helst rettighed på det område? Det er et konkret spørgsmål.